

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

clesiasticus dixit, *a consolari illum in exitu spiritus sui. ne opprimat eum tristitia, & malè finiat vitam suam.*

QV ID autem dicemus de astu & feritate Dæmonis, qui in tali periculo accedit, quasi leo obsidet lectum infirmi, terrens eum mugitibus ac tentationibus, & os aperiens ad eum deuorandum? Sciens enim, breue sibi superesse tempus; & tunc amittendam vel obtinendam victoriam auget furiosam ac rabidam suam diligentiam. Summè ergo refert, vt mitti Dei in tanto periculo accedant muniti spiritualibus omnibus armis, ad obsistendum ei, ac defendendum infirmum.

CVM igitur Angeli custodes speciali studio in occasione adsint: rationi consentaneum est & homines accedant; & ex vtrisque confletur exercitus, qui protegat & propugnet afflictum. *b Lectulum Salomonis sexaginta fortes ambiunt omnes tenentes gladios propter timores nocturnos.* Et quis est Salomonis lectulus nisi lectulus iusti, iam iam expirantis, in cuius anima Christus requiescit? Ad hunc accedunt fortes cælestes, ac merito accedere debent etiam fortes terre habentes in manu gladium bicipitem verbum scilicet Dei, quo terreat Dæmones; & tueantur ac solentur iacentem in lectulo, & vexatum ab eis.

§. I.

PRÆCLARAM huius rei figuram delineatam habemus in visione illa, quam aliàs retulimus; *mulieris illius, quam vidit Sanctus Ioannes ante Solem, & Lunam sub pedibus eius, & in capite eius coronam stellarum duodecim: & habentem in vtero: ante quam steterit Draco habens capita septem, vt cum illa peperisset, filium eius deuoraret.* Quis autem hic est partus (ait Sanctus Ambrosius) nisi transitus iusti ex hac in alteram vitam. Nam Ecclesia militans in vtero & visceribus suis gestat filios suos toto mortali huius vitæ tempore: tunc enim eos parit, & separat à se, cum eos mittit ad æternam vitam; traditque Ecclesiæ triumphanti, quæ est eius mater æterna. Ac propterea adiecit Sanctus Ioannes, quod *filium masculum quem mulier peperit, raptus fuerit ad Deum, & ad thronum eius: vbi manet cum ingenti gloria: Draco autem infernalis magno cum furore accedebat, vt illum, si posset, deuoraret; secumque traheret ad inferni carcerem.*

QVAMVIS autam ECCLESIA semper tanquam mater sollicita sit de filiis suis: nunquam tamen tantæ illi sunt curæ, atque tempore partus. ac propterea dicitur: *clamabat parturiens & cruciabatur vt pariat.* Qui autem sunt hi clamores, nisi affectus accensi, & orationes

a Eccles. 38.
24.

4

5

d Cant. 3.7

a Apocal
12.1.

ferentes, quasi iacit in cœlum pro suo filio morituro petens à Deo auxili-
 um, & fauorem in illis angustijs: agnoscit enim imbecillitatem suam
 & quòd ex se non habeat vires sufficientes ad auxilium præstandum.
 Qui autem sunt dolores partus, & cruciatus eius: nonne timores & an-
 gustiæ, quibus afficitur, ne anima illa pereat, & anxietas, quam in eius
 corde efficit zelus gloriæ Dei, ac boni & felicitatis creaturarum eius: ze-
 lus hic comedit eius viscera, & clamare facit & omnem operam ponit
 in adhibendis varijs medijs, vt iustus ita ex hac vita egrediatu-
 r vt transeat ad æternam. Quæ omnia præstat Ecclesia per fideles suos ministros,
 & feruentes Confessarios: qui in illo periculoso transitu inducere debent
 spiritum matris suæ: & quasi partus doloribus afficerentur, clamare de-
 bent orationibus; magno que zelo procurare felicem partum animarum
 ad cœlum.

QVOD vt exactè præstat Confessarius, summi momenti est: vt quò-
 admodum Ecclesia ipsa, ita & ipse sit *amicus Sole* iustitiæ: qui & ipsum de-
 infirmum protegat. Quemadmodum enim Sol amiciebat mulierem, &
 infantem in eius ventre latentem: ita Christus Dominus noster protegit
 Ecclesiam suam, eiusque ministros ac filios; quos per eos generat, ac pro-
 rit. Tunc autem præcipuè *amici* esse debent *Sole* ob singularem purita-
 tatem, Sanctitatem, lucem, & spiritualem feruorem, quem in suo mini-
 sterio habere debent, ad incutiendū Dæmoni metum ac terrorem, & vt
 ipsorum orationes in tali pressura sint efficaciores. Refert S. Gregorius de
 quodam iuvene nomine Theodoro, existente in quodam Religiosorum
 conuentu, qui ad ipsum moriturum accedentes; vt feliciter vitam fini-
 ret, valde feruenter & instanter orabant: valde enim negligenter ali-
 vixerat. Ipsi autem orantibus cœpit agrotus clamare ac dicere: discedite
 hinc, & me relinquit: traditus enim sum Draconi cuidam, vt me de-
 uoret qui propter vos id non facit. Sancti tamen religiosi maiori cum fer-
 uore & multis lachrymis Deum orabāt: donec Draco recederet ab in-
 firmo. Qui conualescens insignem fecit vitæ mutationem. Ex quo apparet
 quanti referat vt infirmi lectum sexaginta fortes Israel ambiant, hoc est
 viri Sancti Christum induci: quorum orationes sint potentes & efficaces
 ad infirmum eripiendum à Draconibus; etiam iam illis traditum.

MVLTVM etiam refert, quòd hoc ministerium cum magna fiducia
 peragatur, impetradi quod intenditur. Et hoc accedere coronatum fuisse
duodecim, & habere secum in auxilium Angelos & Sanctos cœlestes; quo-
 rum meritis & orationibus sperat, se victoria potiturum. Ac propterea
 Ecclesia constituit, vt in commendatione animæ dicantur Litanie, quibus
 Sanctorum patrocinium petatur, & procuretur: & speciatim virginum
 Sacratissimæ, quæ stella est maris, dux nauigantium, & proteatrix: pe-

uenientium

Lib. 4. dial.
 cap. 32.

uenientium ad portum alterius vitæ. Ac propterea vult, vt quotidie per totam vitam eius intercessionem pro illa mortis hora supplices imploremus: iubendo, vt quotidie in Anglica salutatione petamus, vt oret pro nobis nunc & in hora mortis nostræ; & in Hymno dicimus: *Maria mater gratia, mater misericordia, tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe.* DENIQUE Confessarius accedere debet cum intentione purissima gloriæ Dei, & salutis animarum; nec sinere se duci respectibus humanis, & terrenis. Hoc autem est mutabilem Lunam habere *sub pedibus*, quia non debet habere rationem amplitudinum temporalium, nec prætermittere illâ horâ, quod ad ipsius pertinet officium. Quamuis enim infirmus in hac vita excellens sit sicut Luna: cum primum tamen ex hac vita recedit: anima eius remanet externâ illâ amplitudine exuta; & ponetur in iudicio Dei cum solis suis operibus bonis & malis. Et Confessarius, qui non habet animum ad terrenas hæc excellentias & amplitudines in corde suo conculcandas, non habebit libertatem ad ea proponenda, & incalcanda, quæ infirmo expediunt.

ITA tamen munitus Confessarius, debet esse valde promptus, vt statim atque vocatus, aut monitus est, accedat ad eos iuuandos, qui in tali periculo versantur, quia omnis mora potest esse periculosa; & dum ipse moras trahit, posset infirmus expirare; aut sensuum vsu priuari, & periculo exponi bonum amittendi, quod nunquã recuperare possit. Refert S. Gregorius de quodam Sacerdote, qui vocabatur Seuerus: quem curauit vocari quidam Paterfamilias in extremis constitutus, rogans vt accederet ad eius confessionem excipiendam, & suis orationibus ipsum iuuandum: serui quidem venerunt, cum Seuerus occuparetur sua vinea putanda; & cum parum adhuc illi superesset, voluit prius illud abfoluere; dixitque seruis, vt præcederent: se illos statim subsecuturum. Cumque ille postea subsecuerentur, redierunt serui ei obuiam, dicentes: cur pater, moras traxisti? bene potes redire: iam enim infirmus mortuus est. mansit Seuerus his auditis cum magno dolore propter huiusmodi euentum, culpam suam agnoscebat, quod proximus absque confessione mortuus fuisset. Et accedens ad locum, in quo iacebat cadaver, prostratus in terram, amarè flebat, terrâ percutiens capite præ nimio dolore ob talem euentum. Et cum diu orans ibi mansisset misericordiam à Deo petens, ex tempore resurrexit defunctus, ac dixit: quod cum quidem feri Aethiopes animam eius ducerent per viam quandam valde obscurâ: ex tempore prodijisset magna quædam lux, & iuuenis quidam valde splendidus, qui Dæmonibus dixerat. reddite animam istam corpori: quia dominus illam tradidit lacrymis Seueri: Tunc lætus & valde confortatus

Lib. 1, Dia.
log. 6. 12.

vir sanctus, resuscitati confessione excepit, qui septem adhuc dies super-
vicens, valde bene dispositus requieuit in pace. Articuli hoc exemplum, ut
Sacerdotes, qui tale donum non habent mortuos resuscitandi, intelli-
gant: se valde promptos esse debere ad accedendum statim atque vocan-
tur, ad constitutos in tali periculo: ne si ipsorum culpa illi sine confes-
sione divedant, habeant per totam vitam, quod desistant detrimere tum
ipsorum ignavia infirmo defuncto ortu. nam quod Christus Dominus nos-
ter monitus à Martha, & Maria, quod b. Lazarus frater infirmus etiam mor-
ferit in eodem loco duobus diebus: id fecit bene sciens, se posse illum resusci-
tare, ut postea fecit: qui autem talem potestatem non habet, ne diffidat
accedere.

b Ioan. 11.
3.6.

2.

c 4. Reg. 4.
19.

DUM autem in via versatur, ut ægotantem accedat, servare debet
consilium Elisei ad Giezi puerum suum, cum eum mittebat cum baculo
suo ad resuscitandum puerum defunctum: dixit, enim ei: *cum accipere laborem
tuos, & tolle baculum meum in manu tua & vade: si occurrerit tibi homo pro
salute eum: & si salutaverit te quispiam, non respondeas illi.* Ita enim minus
ut tale opus summam cum diligentia fiat, nec ad aliud quippiam distinet.
Sacerdos vocatus; sed inquitur baculo crucis Christi, & protectioni mis-
ericordie eius: nec se ingerat sermonibus impertinentibus, nec aures eius
præbeat; sed pergat corde ad Deum elevato, cum quo par est colloqui,
eumque supplicem orare, ut in tali negotio ipsi adesse velit. Quod tamen
non impedit, quin in ipsa via colloqui possit cum ijs, qui ipsum vocant,
ut infirmi dispositionem ab eis intelligat: nisi notam eam prius habet.

§ II.

3
a Isai. 38.2

CUM iam ingreditur ad infirmum, cogitare debet, se esse Deum
nuntium, missus ad aliquid ei nuntiandum in nomine Dei, sicut Isaias
dixit Ezechie Regi: *Hac dicit Dominus: dispone, domui tuae, quia mori-
eris tu, & non viues.* In quibus verbis duo præcipua puncta insinuantur,
in quæ prudens Confessarius debet oculos suos conijcere.

PRIMUM est, quod cum mors, aut eius periculum ex iudicio me-
dicorum est certum: prudenter a suaui ter, sed clare valde infirmum mo-
neat. Multo enim aliter confessionem suam instituet, & animæ dispositio-
nem, si intelligat certo sibi esse moriendum: quam si tale periculum
sciat. Et quoniam cognati & amici, ne illum contristent, non audent illi
ei insinuare, eveniet, ut nihil tale cogitans, vere moriatur: ideoque pu-
lio quodam pietatis, horrendam exhibent ei crudelitatem; expeditur
Confessarium in eandem non impingere.

SI enim infirmus convalescat: nihil nocuerit, periculum suum novit

&c.